

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **N. S.**, zast. Mgr. Dagmar Dřimalovou, advokátkou, se sídlem Praha 6, Muchova 9/223, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 5. 2004, č. j. 7 Az 228/2003 – 19,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupkyni žalobkyně Mgr. Dagmar Dřimalové, advokátce, se sídlem Praha 6, Muchova 9/223, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 1075 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra č. j. OAM-1859/VL-07-P16-2000 ze dne 19. 6. 2001 bylo zastaveno řízení o udělení azylu žalobkyně podle § 25 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), s odůvodněním že žalobkyně se bez vážného důvodu opakovaně nedostavila k pohovorům (konaným dne 9. 5. 2001 a 18. 6. 2001) za účelem objasnění důvodů svého návrhu na zahájení řízení o udělení azylu, přičemž stav spisového materiálu neumožnil správnímu orgánu rozhodnout ve věci; tím došlo k naplnění podmínek ustanovení § 25 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Ministr vnitra

svým rozhodnutím ze dne 29. 9. 2003, č. j. OAM-1679/AŘ-2002, podle § 61 a po přezkoumání rozhodnutí ve smyslu § 59 zákona č. 71/1967 Sb. (správní řád), rozklad podaný žalobkyní proti výše uvedenému rozhodnutí zamítl a napadené rozhodnutí o zastavení řízení o udělení azylu potvrdil. V postupu správního orgánu I. stupně neshledal pochybení.

Ve včas podané žalobě vytýkala žalobkyně správnímu orgánu nezákonnost rozhodnutí, které napadla v celém rozsahu. Namítala, že došlo k porušení ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, kde je stanovena povinnost správního orgánu přesně a úplně zjistit skutečný stav věci. Při posuzování návrhu nebyl zjištěn přesně a úplně skutečný stav věci a zjištění zde učiněná nepostačovala ke správnému posouzení věci. Dále poukazovala na to, že důkazy, které si správní orgán opatřil pro rozhodnutí, nebyly úplné a došlo tak k porušení ustanovení § 32 odst. 1 a § 34 odst. 1 zákona o správním řízení. Podle názoru žalobkyně tedy správní orgán nemohl usuzovat na skutkové a právní otázky, které pro své rozhodnutí potřeboval zodpovědět. Stejně tak zhodnotil provedené důkazy nesprávně a bez jejich vzájemné souvislosti, čímž porušil ustanovení § 34 odst. 5 zákona č. 71/1967 Sb. Žalobkyně dále uvedla, že další důvody budou jí uvedeny poté, co se seznámí s obsahem spisového materiálu. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí žalovaného považovala za nezákonné a neopodstatněné, žádala soud, aby vydal rozsudek, jímž by rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OAM-1679/AŘ-2002 ze dne 26. 9. 2003 zrušil a věc vrátil k dalšímu projednání. Současně požádala o ustanovení zástupce – obhájce.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 3. 5. 2004, č. j. 7 Az 228/2003 – 19, návrh žalobkyně na ustanovení zástupce pro řízení před tímto soudem zamítl. V odůvodnění rozhodnutí vysvětlil, že navrhovateli (žalobci), u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát. Citoval též ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s., podle něhož lze osvobození od soudních poplatků přiznat účastníkovi, který doloží, že nemá dostatečné finanční prostředky. Z uvedených důvodů – ke zjištění předpokladů žalobkyně pro osvobození od soudních poplatků – zaslal jí proto soud vzor 060 o. s. ř. (formulář - potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech k žádosti o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce) s výzvou, aby ve lhůtě 10ti dnů od doručení založila do spisu toto vyplněné potvrzení s tím, že pokud nebude ve stanovené lhůtě požadované potvrzení předloženo, soud nebude mít možnost návrhu na ustanovení zástupce vyhovět. Zmíněné písemnosti byly žalobkyni opakovaně zaslány do vlastních rukou na adresu P. 5, L. 8, která je její adresou pobytu v České republice podle dostupné evidence (ostatně i podle údajů žalobkyně), ale oba pokusy o doručení písemnosti zůstaly bezvýsledné, ačkoliv se adresátka podle relace pošty v místě doručení zdržovala. Poprvé proto došlo k uložení zásilky dne 15. 1. 2004 a podruhé dne 16. 3. 2004, avšak žalobkyně si písemnost na poště nevyzvedla. Zákonné podmínky náhradního doručení ve smyslu ustanovení § 46 odst. 4 o. s. ř. byly tudíž splněny a písemnosti je nutno pokládat za doručené. Jelikož žalobkyně Městskému soudu v Praze nepředložila ve stanovené lhůtě, a ostatně ani později, vyplněné potvrzení o majetkových, osobních a výdělkových poměrech, či jiný doklad, a nedoložila tak, že nemá dostatečné prostředky, nutné pro osvobození od soudních poplatků, neprokázala tudíž jednu ze zákonných podmínek pro ustanovení zástupce podle § 35 odst. 7 s. ř. s. Její žádost na ustanovení zástupce musela být proto zamítnuta ve smyslu § 35 odst. 7 s. ř. s. Městský soud v Praze pro úplnost stěžovatelku použil, že toto rozhodnutí o zamítnutí návrhu nebrání, aby v případě, že v průběhu dalšího řízení u ní vyvstane potřeba zastoupení, podala novou žádost a v této uvedla důvody, které podle jejího názoru potřebu zastoupení vyvolávají.

Proti tomuto usnesení podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost, v níž s rozhodnutím nesouhlasila a poukazovala na to, že v průběhu azylového řízení se několikrát změnil azylový zákon a žalobkyně kvůli špatné znalosti českého jazyka nemá možnost prostudovat tyto změny. Navrhovala, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení Městského soudu v Praze a ustanovil jí pro řízení o žalobě zástupce z řad advokátů.

Usnesením ze dne 28. 1. 2005, č. j. 7 Az 228/2003 – 47, ustanovil předseda senátu Městského soudu v Praze stěžovatelce k ochraně jejích práv pro řízení o kasační stížnosti zástupkyni Mgr. Dagmar Dřimalovou, advokátku v Praze 3, Chlumova 20. Ta na základě poučení Nejvyššího správního soudu k jeho výzvě sdělila, že nevznáší námitku podjatosti soudců, kteří budou podle rozvrhu práce shora uvedenou věc rozhodovat.

Žalovaný písemně sdělil, že vzhledem k procesnímu obsahu kasační stížnosti se k jejímu obsahu nebude vyjadřovat; odkázal na správní spis.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci zde uplatněného důvodu (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), přičemž neshledal pochybení ze strany uvedeného soudu, které by odůvodňovalo se od zásady vázanosti rozsahem kasační stížnosti odchýlit. Dospěl pak k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ačkoli v kasační stížnosti stěžovatelka výslovně nečiní odkaz na příslušné ustanovení soudního řádu správního, jehož se dovolává, lze z obsahu kasační stížnosti dovodit, že tak činí z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když má za to, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku týkající se její žádosti o ustanovení advokáta.

Podle ustanovení § 35 odst. 7 s. ř. s. může předseda senátu žalobci, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát. Z citace uvedeného zákonného ustanovení vyplývá, jak ostatně uvedl v odůvodnění svého usnesení již Městský soud v Praze, že účastníku lze ustanovit zástupce tehdy, jestliže jsou splněny dvě podmínky: 1) jde o účastníka, u něhož jsou dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, a 2) takové opatření je potřebné k ochraně jeho zájmů. V projednávané věci se Městský soud v Praze před vydáním napadeného usnesení zabýval splněním první zákonné podmínky, neboť vyžadoval od stěžovatelky doklady potvrzující její osobní, majetkové a výdělkové poměry, aby mohl v souladu s § 36 odst. 3 s. ř. s. usoudit, zda jsou u stěžovatelky splněny předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Tyto předpoklady měla stěžovatelka doložit vyplněným potvrzením o osobních, majetkových a výdělkových poměrech. Stěžovatelka si však zásilku soudu, která obsahovala formulář - potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech a výzvu, aby ve lhůtě 10ti dnů od jejího doručení založila do spisu toto vyplněné „potvrzení“, s poučením o následcích nevyhovění takové výzvě, na poště nevyzvedla. První pokus o doručení zásilky byl podle záznamu pošty učiněn dne 16. 1. 2004, avšak stěžovatelka si zásilku nevyzvedla v průběhu úložní lhůty, takže 3. 2. 2004 byla zásilka jako nedoručená vrácena zpět soudu. Druhý pokus o doručení zásilky, s tímž výsledkem, byl pak učiněn dne 16. 3. 2004. Ani tehdy si stěžovatelka zásilku v úložní lhůtě, která skončila dne 2. 4. 2004, nevyzvedla. Je proto třeba souhlasit se soudem, že ve lhůtě 10ti dnů od uložení naposledy uvedené zásilky, t. j. ve lhůtě, která skončila dne 26. 3. 2004, stěžovatelka nedoložila splnění předpokladů pro osvobození od soudních poplatků a Městskému soudu v Praze tudíž nezbylo, než její žádost jako nedoloženou zamítnout.

Kasační stížnosti stěžovatelky podanou z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení této právní otázky soudem v předcházejícím řízení neshledal tudíž Nejvyšší správní soud za této situace důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že až v souvislosti s podanou kasační stížností zaslala stěžovatelka (dokonce opakovaně) požadované potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce. Zde doložila, že splňuje předpoklady pro požadované osvobození, a soud jí proto pro řízení o kasační stížnosti ustanovil k ochraně jejích práv advokátku. Usnesení o tomto ustanovení však platí jen pro řízení o kasační stížnosti, a proto Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že v dalším průběhu řízení před Městským soudem v Praze, pokud bude potřeba zastoupení advokátem trvat, bude na stěžovatelce, aby svou žádost zopakovala. Nutno totiž upozornit, že s ohledem na povinné zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. odpadla úvaha soudu, zda je zastoupení advokátem potřebné k ochraně zájmů účastníka; v řízení před krajským soudem (Městským soudem v Praze) však zkoumání splnění této podmínky bude nutné.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Protože úspěšnému žalovanému v tomto stádiu řízení žádné náklady nevznikly a stěžovatelka v řízení nebyla úspěšná, bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Zástupkyni stěžovatelky pro řízení o kasační stížnosti, advokátce Mgr. Dagmar Dřímálové, se přiznává odměna za zastupování ve výši 1075 Kč, neboť byla k tomuto zastupování ustanovena Městským soudem v Praze. Jde o odměnu za jeden úkon právní služby po 1000 Kč (první porada s klientem včetně přípravy a převzetí zastoupení - § 11 odst. 1 písm. b/ ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.), k níž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 75 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu